

<https://doi.org/10.26565/2074-8167-2022-50-02>

УДК 378.017:39]:[373.011.3-051:78](510)

Лу Баовень

аспірант кафедри освітології та інноваційної педагогіки
Харківський національний педагогічний університет
імені Г. С. Сковороди, вул. Алчевських, 29, м. Харків, Україна
zhangwei.aspiran@gmail.com ORCID: 0000-0002-0125-9992

ЕТНОКУЛЬТУРНА СКЛАДОВА У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ КНР

За часів загальнопланетарної турбулентності в економіці, політиці та міжнародних відносинах пошук оптимальних шляхів взаєморозуміння та пошани унікальності у різних її проявах стає одним із головних завдань для будь-якої країни. У Китаї проживає найбільша кількість населення на планеті і це накладає певну відповідальність на політичне керівництво країни в процесі підтримання балансу міжетнічної взаємності та побудови гармонійного суспільства, де вільно можуть розвиватися різні етнічні групи і народи.

У роботі аналізується праці провідних вчених у галузі етнокультурної підготовки та їх бачення міжкультурної взаємодії.

У роботі використані теоретичні методи збору та обробки інформації у контексті аналізу положень етнокультурної складової підготовки майбутніх професіоналів. Розумна політика виходить із розуміння причин та наслідків будь-яких явищ і в Китаї до цього підходять з усією ґрунтовністю у плані розвитку етнокультурного стримування та прищеплення правильних моделей поведінки у багатонаціональному суспільстві. Історія етнокультурних взаємовідносин у Китаї налічує кілька тисяч років і це дає широке поле для дослідження в цьому питанні. Важливим чинником гармонізації суспільства є прищеплення та формування необхідних смислів у суспільстві. Китайська освітня система приділяє велике значення етнокультурній підготовці майбутніх вчителів, особливо тих, які пов'язані з творчими напрямками, такими як музика, живопис, хореографія тощо. Найвищим проявом цих процесів є формування компетентностей, які допоможуть майбутнім професіоналам на шляху їхнього розвитку та впливу у суспільстві.

Вся система освіти в КНР спрямована на всебічний розвиток особистості студента та його усвідомлення свого місця у майбутній діяльності. Вчителі музичного мистецтва як найбільш явні провідники етнокультурної взаємодії в китайському суспільстві отримують найбільш розгорнуті знання та вміння у цій галузі.

Ключові слова: культура, Китай, здобувачі, етнокультура, мистецтво, компетентність.

Як цитувати: Баовень Лу. (2022). Етнокультурна складова у процесі навчання в закладах вищої освіти КНР. *Наукові записки кафедри педагогіки*. № 50, С. 25–31. <https://doi.org/10.26565/2074-8167-2022-50-02>

In cites: Baowen Lou. (2022). Ethnocultural component in the process of studying in higher education institutions in China. *Scientific notes of the pedagogical department*. №50, 25–31 <https://doi.org/10.26565/2074-8167-2022-50-02> [in Ukrainian]

Постановка проблеми та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Зовнішньополітичні переговори, економічне співробітництво та культурний обмін у Китаї вступили у новий історичний період. Зовнішні політичні та культурні сили набувають все більшого впливу на китайське суспіль-

ство дипломатичними засобами, торговими переговорами, засобами масової інформації та обміну трудовими ресурсами [18]. У нових умовах швидких соціальних змін та розширення відкритості зовнішнього світу міжетнічні відносини в Китаї зіткнулися з абсолютно новим внутрішнім та зовнішнім середовищем, у бага-

тьох аспектах виникли нові явища та нові проблеми, які постійно представляються дослідникам, які вивчають етнічні проблеми. Увесь час пропонуються нові дослідні концепції [11; 13; 19], тому китайські вчені, які вивчають етнічні проблеми у новому столітті, повинні просувати академічні інновації для вирішення цього великого завдання.

Водночас, «відкритість зовнішнього світу» в останні два десятиліття також дозволила китайським ученим виїжджати за кордон, мати доступ до останніх результатів досліджень та дослідницьких ідей за кордоном, а також мати можливість безпосередньо спілкуватися та обговорювати з іноземними вченими теоретичні перспективи такого явища як розвиток етнокультурних взаємовідносин та компетентностей, оскільки горизонтальне порівняння емпіричних фактів розширюють горизонт пізнання.

Серед молодих учених та аспірантів, які займаються етнографією в нашій країні, часто обговорюються такі теми: Які нові явища та нові проблеми виникли у сучасних міжетнічних відносинах у Китаї? Які практичні проблеми не можуть бути задовільними та поясненими існуючими в нашій країні національними теоріями? Чи здатна теперішня інституційна політика Китаю пом'якшити та вирішити нові протиріччя, що виникають у національному розвитку? На основі наукових досліджень які позитивні та здійсненні контрзаходи ми можемо запропонувати для коригування політики країни з метою сприяння національній єдності, соціальній гармонії, економічному процвітанню та культурним інноваціям?

Наша спільна мета полягає в тому, щоб поступово відкривати нові грані в етнокультурних дослідженнях у Китаї в новій соціальній реальності, формулювати плани, вибирати шляхи і рухатися вперед крок за кроком особливо в галузі просвіти та освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У XX та XXI у Китаї було опубліковано різноманітні наукові роботи з питань, пов'язаних етнокультурним життям суспільства. Наприклад, «Історія китайських етнічних груп» Wang Tangling [14; 17], опублікована в 1934 році, дуже своєрідна з точки зору загального мислення та методів дослідження, і на 30 років раніше, ніж американський вчений Гордон, він запропонував варіативну систему виміру етнічної інтеграції, засновану на національних умовах Китаю [12; 20]. У книгах тайванського вченого Ван Мінке «Край Китаю», опублікованих у 1997 році [16], та «Цян між Хань і Тибетом», опублі-

кованих у 2003 році, також було зроблено дуже точний аналіз еволюції етнічних обмінів та свідомості ідентичності в історії в деяких випадках. Він стверджував, що нам потрібно почати з двох аспектів: макронарративного мислення та аналізу мікроподій, і спробувати зрозуміти, як групи з різним етнічним походженням, мовами, релігіями та культурними традиціями ставляться одна до одної у китайській культурній традиції. Які правила їхнього найменування? У чому сенс ідентичності кожної групи? Як ви бачите процес взаємодії груп та їх перспективи? Взаємодія та інтеграція різних груп у політиці, економіці, культурі, кровній спорідненості та інших аспектах, що збереглися в історії, а також взаємне поєднання, зв'язок та мозаїка різних груп у життєвій сфері та історичному наративі, також вимагають від нас передавати багато конкретної та докладної інформації, досліджувати, аналізувати.

У даний час видано кілька робіт, які узагальнюють та обговорюють роботу «етнічної ідентифікації» [1; 12], але вітчизняні вчені, які використовують історичні документи та матеріали усної історії, проводять дослідження «етнічної ідентифікації» й досі. Варто згадати про опубліковані Чжисян Суга результати дослідження «ідентифікації» баоанського народу та їх ідентичності. В останні десятиліття деякі іноземні вчені також виявили великий інтерес до китайської етнічної ідентифікації та етнічної компетентності, наприклад, дослідження Stevan Harrell [6] з вивчення ідентичності І, дослідження Dru Gladney про Північно-Західний Китай. Вивчення народності хуей [20] та дослідження Кейт Палмер Кауп народу чжуан у провінції Гуансі [8] показали нові теоретичні перспективи та аналітичні рамки. У цій галузі досліджень, якщо китайські вчені відстають від західних учених, неможливо зрозуміти роботу Китаю з «етнічної ідентифікації», читаючи їхні роботи.

Вчені також вивчають різні аспекти етнокультурного поля, такі як: мотивація в етнокультурній підготовці [9]; етнокультурну компетентність як інструмент впливу [2], і навіть етнокультурну компетентність у процесі підготовки вчителів [15].

Мета написання цієї статті – провести попереднє обговорення деяких дослідницьких тем з академічним потенціалом та аналітичними ідеями, які можуть бути орієнтиром у освітніх дослідженнях етнічних проблем у КНР (Китайська Народна Республіка).

Методи дослідження. У дослідженні використані наступні методи: аналіз та узагальнен-

ня науково-методичних джерел, державних документів з теми дослідження задля теоретичного обґрунтування висвітлюваної проблеми, моделювання, синтез отриманих даних.

Виклад матеріалу та основні результати.

Кардинальні зміни в китайському суспільстві змусили його зіткнутися з новими явищами та новими проблемами у реальному побудові гармонійного співтовариства. Китайська нація переживає критичний момент свого відродження [18]. За словами Wang M. [16] «своєчасні педагоги та етнографи займаються великою справою, яку ніколи не переживали наші попередники». Wang M. [16] констатує, що в цих умовах не потрібно перетримуватися консервативного підходу, хоча Китай має свою національну ідентичність і тисячолітню безперервну історію, яка помножена на багаті культурні традиції, що в свою чергу спрямовує траєкторію суспільного розвитку Китаю особливе русло.

Китай неспроможний ні «повністю вестернізуватися», ні копіювати моделі енокультурного взаємодії інших країн, тут потрібен синергійний підхід із вичленуванням найкращих практик і прикладів з іноземних модельних та інтегрувати в традиційну китайську систему міжетнічних взаємовідносин. Також важливим завданням є розширення горизонтів національних досліджень. Через вплив традиційної ідеології, етнічна дослідницька робота в КНР все ще дуже обмежена порівняно з результатами досліджень інших країн світу. Деякі вважають, що оскільки Китай стоїть на соціалістичному шляху, китайські етнічні дослідження є політично специфічними, а результати досліджень інших країн не застосовуються в Китаю. Вони не бачать, що етнічна проблематика Китаю не тільки унікальна через історичні та культурні традиції, але й має ті ж спільні риси, що й закони розвитку раси, етнічності та етнічної приналежності в інших країнах.

Зараз китайські вчені прикладають все більше зусиль для того, щоб зблизити етнокультурні дослідження з КНР і інших країн [10; 11]. Але є й ті, хто прагне відокремити етнокультурні дослідження, що проводяться в Китаї від етнічних досліджень інших країн, приймаючи ідеологію або національні кордони як бар'єри, не звертаючи уваги на останні результати зарубіжних етнічних досліджень та відсутність порівняльних досліджень з міжнародної точки зору, що не сприяє розвитку китайського суспільства на основі отримання передових знань та досвіду як це належить для сучасного наукового пошуку.

У контексті цього фактору необхідно приділяти особливу увагу навчання майбутніх професіоналів у контексті розвитку етнокультурного порозуміння та формування етнокультурної компетентності. Особливо цей процес має стосуватися майбутніх вчителів творчих спеціальностей як провідників культурної та етнічної спадщини у КНР.

На що ж потрібно насамперед звернути увагу, якщо ми хочемо прищепити чи сформувати розвинені етнокультурні навички, які за належного навчання можуть перерости в етнокультурну компетентність? Це, звичайно ж, грамотно аналізувати етнічні відносини з точки зору «культурної взаємодії-інтеграції-еволюції».

Будь-то країна як самостійна політична одиниця чи кожна етнічна група у багатонаціональній країні, у процесі їх взаємних обмінів мають відбуватися різні культурні взаємодії. Існує багато визначень культури, але загальне визначення таке: «Усі види звичаїв, традицій, поглядів, концепцій та символів, які керують соціальною поведінкою, є культурою» [3; 5]. Але з погляду етнології зміст культури має включати такі культурні елементи, як релігія, мову та звичаї, і навіть тісно пов'язані з ними базові соціальні етики та системи цінностей. Американський вчений Huntington S. дивиться на етнічні відносини в сучасному світі з точки зору «зіткнення цивілізацій»: нації та етнічні групи у світі належать до кількох різних цивілізаційних систем: китайської цивілізації, японської цивілізації, індійської цивілізації, ісламської цивілізації, конфлікти з-поміж них є головними протиріччями у світі [7, с. 29-30]. Розуміння цих процесів для майбутніх педагогів є фундаментом їхньої подальшої успішної діяльності на терені етнокультурної підготовки своїх учнів.

Важливо відзначити один важливий історичний феномен у контексті етнокультурної підготовки студентів. У історії Китаю сформувалися «культуралістські» етнічні погляди. У ході розвитку китайської нації понад 2000 років тому утворилася багатонаціональна єдина країна, і рівень розвитку могутньої центральної династії у плані соціальної організації, продуктивності, техніки та мистецтва був значно вищим, ніж у інших навколишніх груп із меншим населенням. Це дозволило розвинути сильну впевненість і згуртованість у політиці та культурі, а оточуючі етнічні групи також активно навчалися у династії Центральних рівнин. Це сприяло виникненню сильної до-

центрової сили, яка формувала «світову систему» «з культурою Центральних рівнин як ядро [14], яку професор Fei Xiaotong назвав «зразком плюралістичної єдності китайської нації» [1]. Династії Центральних рівнин відповідали за «освіту» «варварів» у прикордонних землях. Найчастіше розбіжності між групами розцінювалися як «відмінності у рівні культурного розвитку» і розвивали «культуралістський» погляд на етнічні групи [12].

У тисячолітній історії Китаю основною ідеєю розуміння та вирішення відносин між етнічними меншинами та ханьцями є «відмінність між варварами і ся», тобто «хуася» (з ханьці як ядро) з високим ступенем цивілізованого розвитку. Цивілізації можуть вчитися один в одного, і результатом синергії є «перетворення варварів у ся», так що оточуючі етнічні меншини поступово вливаються до лав ханьців, приймаючи культуру Центральних рівнин, і, нарешті, формування дві тисячі років безперервного китайського імперського походження та сьогоднішнє «ханьське» населення 1,3 мільярди людей. У китайській історії режими, встановлені етнічними меншинами, також прийняли основні концепції та погляди конфуціанства на етнічні стосунки та успадкували традицію цього «культуралістського погляду на етнічні групи».

Загалом можна сказати, що коли китайські культурні традиції впроваджуються в етнічні відносини, вони розглядають кожну етнічну групу як групу з різними культурними традиціями (мовою, історичною пам'яттю, релігією тощо) з погляду «культурних (цивілізаційних) відмінностей».

Важливим фактором, що впливає на етнокультурні взаємовідносини та розвиток етнокультурної компетентності в історичному контексті є національні заходи «політизації» цього процесу після утворення Китайської Народної Республіки.

Ідеї та політика колишнього Радянського Союзу у вирішенні етнічних проблем дуже вплинули на Китайську Народну Республіку, створену в 1949 році. Новий Китай вивчив уроки з політичної системи Радянського Союзу, адміністративної системи, економічної системи, системи освіти, військового будівництва тощо. Модель повністю імітувала досвід Радянського Союзу в національній теорії та національній політиці. У 1950-і роки в Китаї була організована «етнічна ідентифікація», визначено та інституціоналізовано «етнічний склад» кожного громадянина, створено райони етнічної автономії та реалізовано політику преференцій,

засновану на етнічній групі в цілому «нація» за політичним статусом та політичним забарвленням етнічної інтеграції в Китаї, що триває протягом тисячоліть, і імітувала радянську модель з «політизації» етнічних питань. Цей процес став основним у міжетнічних відносинах у Китаї в другій половині XX століття – на початку XXI століття.

Цей комплекс «етнічної політизації» здійснюється у Китаї вже понад півстоліття. Бачачи уроки розпаду колишнього Радянського Союзу та колишньої Югославії щодо успішного досвіду США у врегулюванні расово-етнічних відносин, досягнення Індії та інших колишніх колоніальних країн у «державному будівництві» після здобуття незалежності, китайцям слід скоректувати національну політику в сучасних умовах.

Ставлення до груп із різними культурними традиціями, історичною пам'яттю та расовими зв'язками як до різних культурних груп та поступове ослаблення первісного політичного забарвлення їх груп є політичною орієнтацією етнічної «культуралізації». Ця точка зору свідчить, що групи мають стати частиною мультикультурного суспільства в політичних рамках сучасної громадянської держави, де національна політична ідентичність вища, ніж расова / етнічна ідентичність, цивілізації між групами можуть вчитися одна в одну, а розвинені групи можуть поступово впливати і навіть поглинати членів щодо відсталих груп та розвивати загальну культуру у двосторонній культурній взаємодії, щоб дійсно сприяти груповій інтеграції та досягати рівності та загального розвитку на основі інтеграції.

Китайська історія доводить, що етнічна «культуралізація» є способом ефективного сприяння поширенню цивілізації, не ставлячи під загрозу політичну єдність. Звичайно, у цьому процесі буде культурна дискримінація між окремими людьми і навіть групами, але за домінуючою ідеєю «освіти, а не класу» стоїть ідея «братів у світі», які можуть утримувати ці протиріччя в межах рівня індивідуальних культурних відмінностей, не ставлячи під загрозу політичну структуру суспільства загалом. І навпаки, «політизація» груп та формування етнічного та політичного суверенітету незалежно від того, яку форму вони набувають, не сприяють спілкуванню та інтеграції між групами та призведуть до виняткового націоналізму та поставити під загрозу політичну єдність країни.

Тому, коли ми досліджуємо та вивчаємо етнічні відносини та етнічні проблеми в су-

часному Китаї, нам необхідно розглядати їх з точки зору «культурної взаємодії-інтеграції-еволюції-симбіозу», і нам необхідно розглядати взаємодію та взаємність різних етнічних груп з точки зору мови, релігії, звичаїв тощо. Тим, хто хоче по-справжньому вникнути в питання етнокультурного розвитку в Китаї треба навчитися розуміти та аналізувати таку історичну еволюційну перспективу.

Далі необхідно розглянути розвиток моделі різноманіття та єдності китайської нації у новому столітті. Fei Xiaotong в 1989 [1] висунув «модель плюралістичної єдності китайської нації», яку він узагальнив на основі історичної практики тисячолітніх міжетнічних обмінів в нашій країні. Нині її прийнято більшістю вітчизняних учених. Тим не менш, у дисертації пана Фей була запропонована лише схема аналізу. Що стосується конкретних практик різних історичних династій, особливо в новому столітті та новій ситуації, то, як ця «модель плюралізму та єдності» розвиватиметься і розвиватиметься, досі неясно. Це необхідно китайським вченим адаптації до поточної ситуації. Поглиблюється конкретна ситуація в різних частинах Китаю і далі пропонуються новаторські ідеї.

Згідно з моделлю іммігрантських країн, таких як США, «модель плюралістичної єдності китайської нації» можна розділити на два рівні: «політичну єдність» та «культурну різноманітність». Однак, виходячи з досвіду колишнього Радянського Союзу та Індії в «будівництві нації», можливо також необхідно прагнути до побудови «національної культури», здатної також історично та культурно зміцнити ідентичність усіх громадян на національному рівні. Хабермас наголошував на важливості «культурної інтеграції на рівні національної держави» у своїй книзі «Постнаціональна структура» він вважав, що тільки таким чином може «встановитися новий тип культури в історичних умовах» громадянська держава». колективна ідентичність» [4].

Нині у КНР реалізується політика колективних переваг щодо етнічних меншин, зміст якої включає освіту, зайнятість, планування сім'ї та кадрові призначення. Як правило, ми знаємо, що в різних регіонах КНР (наприклад, в автономних районах національних меншин та неавтономних районах) мішенню є різні етнічні групи («автономні етнічні групи» та «неавтономні етнічні меншини») у різних галузях (вступ до університетів, планування сім'ї тощо.), охоплення та реалізація пільгової

політики різняться, але як сформулювати та реалізувати цю пільгову політику? Це питання потребує постійного моніторингу і контролю, щоб підтримувати тендітний баланс всередині китайського суспільства.

Етнічна стратифікація відноситься до структурних відмінностей етнічних груп у соціальній стратифікації, що відноситься до загальних відмінностей у рівні освіти, розподілу галузей та занять, а також структурі розподілу доходів серед населення кожної етнічної групи. Існуюча державна статистика нашої країни вся заснована на адміністративному розподілі, а чи не на етнічних групах, тому неможливо проаналізувати структурні різниці між етнічними групами. Для того, щоб проаналізувати статус-кво «етнічної стратифікації» в Китаї та тенденцію змін в останні роки, дослідникам необхідно провести польові дослідження для збирання необхідних даних та матеріалів, проаналізувати сучасне фактичне становище етнічної стратифікації у різних регіонах, проаналізувати структурні відмінності між етнічними групами. освіту, зайнятість, професія, дохід, споживання), проаналізувати, якою мірою це історична причина, якою – результат політичної схильності чи розрив між існуючої фактичної конкурентоспроможності робочої сили всіх етнічних груп. У той же час шляхом оперативного розслідування та глибинних інтерв'ю ми можемо з'ясувати, які ефективні та здійсненні заходи можуть бути вжиті державою та суспільством для усунення існуючих структурних відмінностей між етнічними групами.

В інших країнах для скорочення розриву у соціальному розшаруванні між етнічними групами загальноприйнятим заходом є посилення підтримки освіти та працевлаштування етнічних меншин, наприклад, збільшення інвестицій в освіту в районах проживання меншин, зміцнення двомовної освіти та навчання навичок тощо.

Що ж можна запропонувати в контексті викладеного матеріалу для покращення етнокультурної підготовки майбутніх професіоналів та особливо вчителів творчих професій, таких як, наприклад, учитель музичного мистецтва? Це, перш за все, облік історичних особливостей і відновлення китайського суспільства і держави протягом тисячоліть. Хоча зараз ми говоримо про «новому» Китаї, але традиції в китайському суспільстві дуже сильні і добрий педагог повинен враховувати це у своїй роботі з підростаючим поколінням. Також важливо враховувати етнічну різноманітність притаманну

китайському суспільству, хоча народність хань становить 92 % населення КНР, але також є і 8 % населення інших національностей, а в контексті насіння КНР це понад 100 млн. осіб, що є надзвичайно великою кількістю громадян, які також потребують чіткого розуміння етнокультурної політики та подолання їх членів у цьому руслі на балго Китаю в цілому. Для цього логічно впровадити у програми підготовки майбутніх вчителів музичного мистецтва спеціального блоку дисциплін, спрямованого на культивування розуміння всього різноманіття мешканців КНР. Музика як жодне інше мистецтво сприяє пізнанню різноманіття різних культур та етнічних груп. Тому китайській системі вищої освіти необхідно своєчасно вносити зміни та покращувати компонент етнокультурної підготовки майбутніх вчителів музичного мистецтва. Також не варто забувати, що сучасний професіонал це людина компетентна і студентам необхідно розвивати саме етнокультурну компетентність як засіб вираження своїх знань у цій галузі. Для цього необхідно представити цілісну програму розвитку етнокультурної компетентності для всіх студентів, які вибирають шлях учителів музичного мистецтва. Ми пропонуємо створити загальнонаціональну програму розвитку етнокультурної компетентності у середовищі педагогічного студента як інструменту контрольованого впливу на формуван-

ня етнокультурного ландшафту китайського суспільства.

Висновки. Етнічні проблеми в Китаї надзвичайно складні і різноманітні, а це висуває велику кількість завдань для вчених, одним з яких є осмислення етнокультурного ландшафту КНР і розробка дієвих програм і стандартів для майбутніх учителів, особливо тих, хто працюватиме з підростаючим поколінням у творчих галузях пізнання. Етнокультурна підготовка у КНР різноманітна і має свою історію становлення як загальнонаціонального питання об'єднання китайського суспільства. Оскільки в Китаї сформувалися «культуралістська» політика на етнічні питання, це накладає великий тягар відповідальності на сучасний Китай як один із центрів світової економіки та глобальні тенденції до культурного обміну. Завдання освітньої політики в галузі етнокультурної підготовки своїх громадян у XXI ст. є гармонізація глобалістичних процесів і традиційної культури, на цьому шляху потрібно розвивати етнокультурну складову підготовки майбутніх професіоналів у контексті їх майбутнього розуміння устрою багатонаціонального Китаю.

У подальших наукових пошуках планується проаналізувати діючі програми освіти підготовки майбутніх вчителів музичного мистецтва.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Fei, H. T., & Fei, X. (1989). *Rural development in China: Prospect and retrospect*. University of Chicago Press.
2. Geppert, C., & Pies, R. W. (2020). Religious, and Ethno-Cultural Competence in Palliative and End-of-Life Care. *OBM Integrative and Complementary Medicine*, 5(1), 1-1.
3. Gillin, J. (1942). Acquired Drives in Culture Contact. *American Anthropologist New Series*, Vol. 44, No. 4, Part 1 pp. 545-554
4. Habermas, J. (2001). *The Postnational Constellation*. Translated by Pensky, M. Originally published in 1998. Cambridge: Polity Press.
5. Haiguang, Y. (1988). Reappraisal of Cultural Change in Modern China. Gladney, D. (1991). *Muslim Chinese: Ethnic Nationalism in the People's Republic*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
6. Harrell, S. (2012). *Ways of being ethnic in Southwest China*. University of Washington Press.
7. Huntington, S. P. (1996). *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order*. London: Touchstone Books.
8. Kaup, K. (2000). *Creating the Zhuang: Ethnic Politics in China*, Boulder: Rienner.
9. Lamy, M., Ward, C., & Liu, J. H. (2013). Motivation for ethno-cultural continuity. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 44(7), 1047-1066.
10. Leung, A., Lee, S., & Chiu, C. (2013). Meta-knowledge of culture promotes cultural competence. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 44(6), 992-1006.
11. Liu, K. (2003). *Globalization and cultural trends in China*. In *Globalization and Cultural Trends in China*. University of Hawaii Press.
12. Rong, M. (2006). Ethnic Relations in Contemporary China: Cultural Tradition and Ethnic Policies Since 1949, *Policy and Society*, 25:1, 85-108, DOI: 10.1016/S1449-4035(06)70128-X
13. Shen, E. D. (2019). Resilient Resistance: Understanding the Construction of Positive Ethnocultural Identity in Visible Minority Youth.
14. Tingyang Z. (2005). *The Tianxia System: An Introduction to the Philosophy of a World Institution*, Nanjing: Jiangsu Jiaoyu Chubanshe.

15. Vladimirova, T. E. (2018). Ethno-Cultural Competence of Teachers as a Current Methodical Problem. *Polylinguality and Transcultural Practices*, 15(4), 573-583.
16. Wang, M. (2006). *The Edge of China*, Social Science Literature Publishing House, Mingke, W. (2010). A Historical Anthropological Perspective on Surprising Discoveries in the Archaeology of Ancient China. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 2(5), 7392-7398.
17. Wang, T. (1934). *History of Ethnic Groups in China*. Beijing: Cultural Academic Community (in Chinese).
18. Wu, Y. (Ed.). (2006). *Economic growth, transition, and globalization in China*. Edward Elgar Publishing.
19. Yan, F., & Vickers, E. (2019). Portraying "minorities" in Chinese history textbooks of the 1990s and 2000s: The advance and retreat of ethnocultural inclusivity. *Asia Pacific Journal of Education*, 39(2), 190-208.
20. 马戎. (2007). 当前中国民族问题研究的选题与思路. *中央民族大学学报: 哲学社会科学版*, 3, 14.

Стаття надійшла до редакції 10.05.2022

Стаття рекомендована до друку 17.05.2022

Lu Baowen

Postgraduate student of the Department of Education and Innovative Pedagogy

H.S. Skovoroda Kharkiv National Pedagogical University, Alchevskikh st., 29, Kharkiv, Ukraine

zhangwei.aspiran@gmail.com ORCID: 0000-0002-0125-9992

ETHNO-CULTURAL COMPONENT IN THE PROCESS OF EDUCATION IN PRC HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS

In times of general turbulence in the economy, politics and international relations, the search for optimal ways of mutual understanding and respect for uniqueness in its various manifestations becomes one of the main tasks for any country. The largest population on the planet lives in China and this imposes a certain responsibility on the political leadership of the country in the process of maintaining a balance of interethnic interaction and building a harmonious society where different ethnic groups and peoples can freely develop.

The paper analyzes the works of leading scholars in the field of ethnocultural training and their vision of intercultural interaction.

The paper uses theoretical methods of collecting and processing information in the context of analyzing the provisions of the ethnocultural component of the training of future professionals. Reasonable politics proceeds from an understanding of the causes and consequences of any phenomena, and in China they approach this with all thoroughness in terms of developing ethno-cultural interaction and inculcating correct behavior patterns in a multinational society. The history of ethno-cultural interaction in China has several thousand years, and this provides a wide field for research in this matter. An important factor in the gramonization of society is the instillation and formation of the necessary meanings in society. The Chinese educational system pays great attention to the ethno-cultural training of future teachers, especially those who are connected with creative areas such as music, painting, choreography, etc. The highest manifestation of these processes is the formation of competencies that will help future professionals on their path of development and influence in society. The entire education system in the PRC is aimed at the comprehensive development of the student's personality and his awareness of his place in future activities.

Teachers of musical art, as the most obvious conductors of ethnocultural interaction in Chinese society, receive the most detailed knowledge and skills in this area.

Keywords: culture, China, students, ethnic culture, art, competence.

The article was received by the editors 10.05.2022

The article is recommended for printing 17.05.2022